

ten det nu er Arbejdere, der skulle paa Arbejde, eller Forretningsfolk, der skulle udføre deres Forretninger, eller Skolebørn, der skulle i Skole. Det er i allerhøjeste Grad generende for Færdselen, at Grønsundvejen saaledes er upassabel.

Jeg vil derfor meget indstændig anbefale den højtærede Minister at tage velvillig mod min Henstilling om en Luftbro ved Grønsundvejen. Byen har ikke Raad til at deltage i Anskaffelsen af den Slags, som paahviler Statsbanerne. Den er godt engageret ved mangfoldige andre Ting, som ere en Følge af, at Byen har udvidet sig ganske betydeligt i de senere Aar. Den har for nylig maattet foretage Boringer for at skaffe Drikkevand, og det har kostet 30,000 Kr. Den har lavet en ny Skoleplan, som koster 230,000 Kr., og den har ligeledes til Nykøbing—Stubbekøbing-banen, for saa vidt denne bliver til Virkelighed, lovet at bidrage 100,000 Kr.; det er alt sammen store Udgifter for en mindre By, som Nykøbing i Virkeligheden er. Og der er endda andre betydelige Udgifter i Udsigt, saa Byen vil ikke kunne bære store Udgifter til disse Forbindelsesveje over eller under Banelegemet. Jeg anbefaler derfor, som sagt, den højtærede Trafikminister at tage velvilligt mod denne Sag og øve Retfærdighed i saa Henseende.

Med det samme, jeg er ved Nykøbing Station, vilde jeg gerne med et Par Ord omtale noget, som kan siges at være en Ubetydelighed, og det er det i og for sig ogsaa, men jeg synes alligevel, jeg har en Pligt til at omtale det. I 1899 udvidedes Stationsbygningen, saaledes at den kom til at ligge lige foran Jernbanegade med Frontespicen lige for Gaden, saa at alle og enhver, der komme ad den lange Jernbanegade, kunne se den. I denne Frontespice blev muret et Hul, hvori det aabenbart har været Hensigten at anbringe et Ur. Men til Beboernes store Forbavselse blev der slaet nogle Brædder bag Hullet. Dette er nu gaaet siden 1899, og nu vil den højtærede Minister vistnok indrømme, at det pynter ikke paa en Jernbanebygning at have et saadant uhyggeligt Hul med Brædder bagved gloende imod sig, naar man kommer fra Jernbanegade. Der maa naturligvis et Ur til, og man kunde ikke tænke sig en mere passende Plet til Anbringelsen af dette Ur end netop denne Frontespice. Men det er, som sagt, hidtil ikke kommet. Der er fra flere forskellige Medlemmers Side sagt, at det berømmelige Sparsommelighedssystem, som er indført ved Statsbanerne, i og for sig kan være

meget rigtigt, og til disse kan jeg ganske slutte mig. Naturligvis kan man i og for sig ikke bebrejde Statsbanerne, at de gøre, hvad de kunne for at spare, men fra de samme Medlemmers Side er der ogsaa sagt de fornuftige Ord, at dette Sparsommelighedssystem ikke maatte udarte til Smaalighed. Og det synes jeg, det er ved at gøre, naar man vedblivende lader dette Hul ubedækket for Enden af Jernbanegade og ikke sørger for at faa det Ur, som aabenbart er bestemt til denne Frontespice. Jeg synes, det er uklogt af Statsbanerne, at de ikke anskaffe dette Ur. Thi naar Folk gaa i Jernbanegade og skulle til Toget, er det ganske naturligt, at de komme i Tanker om: Hvad er Klokken? Og de se uvilkaarlig op mod Frontespicen og vente at træffe et Ur, og naar de ikke træffe det, komme de uvilkaarlig til at tale om Jernbanernes berygtede eller berømte Sparsommelighed. Ere nu Statsbanerne tjente med, at alle, der passere denne Gade, uvilkaarlig komme til at tale om denne berygtede Sparsommelighed? Ere de tjente med, at denne Samtale udvikler sig til at dreje sig om, at der skal jo spares paa alle Ender og Kanter, og at nu have de ikke en Gang Raad til dette Ur, for saa kunde der let gaa noget af den store Tantième bort fra de store Embedsmænd? Men saaledes udvikler Samtalen sig uvilkaarlig. Jeg kan saa udmærket godt forstaa, at den højtærede Minister naturligvis ikke kan rejse omkring og se efter, om Urene ere paa Plads. Det venter jeg ikke, tværtimod er jeg aldeles overbevist om, at den højtærede Minister slet ikke ved, at der mangler et Ur der, men jeg venter, at det vil være tilstrækkeligt for at faa det anbragt, at jeg nu har paapeget denne Mangel.

Efterhaanden som Gødser Station har udviklet sig, er der ganske naturligt kommet mange Beboere dernede. Der er først og fremmest alle Statsbanefunktionærerne. Det er blevet dem anvist, at de skulde tage derned og opholde sig, uden Hensyn til, om der egentlig var Bolig til dem eller ej, og det har knebet ganske forbavsende at skaffe de Funktionærer, der bo dernede, Tag over Hovedet. Men det er naturligvis gaaet, som det bedst kunde, og ogsaa nogenlunde ordentligt, men efterhaanden som Gødser Station har udviklet sig, er Byen vokset op til henimod 1,000 Indbyggere, og der er forskellige Forhold, hvor det kniber for Beboerne at faa de almindelige Behageligheder eller Nødvendighedsgenstande, om jeg saa maa sige.